

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **Z. D.**, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 10. 2017, č. j. JMK 144593/2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 6. 2018, č. j. 41 A 55/2017 - 52,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Židlochovice (dále jen „městský úřad“) ze dne 22. 8. 2017, č. j. 229175/2016-11, byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil porušením povinnosti uvedené v § 10 odst. 3 téhož zákona, neboť nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy bylo zjištěno, že dne 27. 9. 2016 v 08:51 hod. v Rajhradicích, na ul. Hlavní neustanovený řidič vozidla RZ: X překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/hod., když na místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/hod., jel rychlostí 67 km/hod., resp. 64 km/hod (dle toleranční odchylky). Tímto jednáním došlo k porušení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Žalovaný v rozhodnutí ze dne 9. 10. 2017, č. j. JMK 144593/2017, dospěl k závěru o nedůvodnosti odvolání žalobce a odvolání zamítl.

[3] Žalobce podal následně žalobu ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), který ji výše označeným rozsudkem ze dne 27. 6. 2018 zamítl. Soud poukázal na pasivitu žalobce, který měl sám upozornit na skutečnost, že je u téhož správního orgánu projednáváno více správních deliktů, aby mohlo být vedeno společné řízení. O tuto možnost se však připravil, proti rozhodnutí správního orgánu podal pouze blanketní odvolání, přes výzvu správního orgánu odvolání nedoplnil, tudíž jeho námitka není důvodná. Krajský soud shledal nedůvodnou námitku podjatosti úřední osoby, neboť žalovaný usnesením ze dne 11. 7. 2017 dospěl k závěru, že úřední osoba podjatá není. Pokud pak v žalobě namítal, že podjatí jsou všichni pracovníci příslušného správního orgánu, včetně starosty obce, a to z toho důvodu, že vybrané pokuty plynou obci a ovlivňují výši odměn pracovníků správního orgánu, krajský soud konstatoval, že se jedná pouze o námitku účelovou. Žalobce nic takového netvrdil v průběhu uvedeného správního řízení, ani neuváděl žádnou skutečnost, z níž by vyplývalo, že všichni pracovníci úřadu, včetně starosty, jsou podjatí. Napadená správní rozhodnutí rovněž netrpí nepřezkoumatelností a skutkový stav byl podle názoru krajského soudu zjištěn správně, a to včetně průběhu měření. Odpovědnost provozovatele vozidla je odpovědností objektivní, tudíž nepřichází v úvahu ani otázka zavinění.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[5] Stěžovatel předně namítal, že správní orgán nevedl společné řízení o více správních deliktech provozovatele vozidla, ač je k tomu dle § 125g zákona o silničním provozu povinen. Správní orgán pak ani neaplikoval absorpční zásadu při ukládání trestu, čímž ho zkrátil na jeho právech. Nelze akceptovat přístup, kdy se veškerá aktivita v tomto směru přenáší na něj, ačkoliv se jedná o zákonnou povinnost správních orgánů. Podklady pro rozhodnutí tvoří i skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, přičemž správnímu orgánu muselo být z úřední činnosti známo, že proti stěžovateli vede další řízení.

[6] Dále poukázal na dostatečně nevyřešenou námitku podjatosti všech úředních osob na městském úřadě, neboť podle jeho názoru jsou úřední osoby u tohoto městského úřadu finančně motivovány k ukládání pokut, tudíž jsou podjaté a o jeho námitce podjatosti tak mělo být samostatně rozhodnuto. Argument, že rozhodující úřední osoba nebyla vyloučena z úkonů řízení, je zcela irelevantní za situace, kdy o tomto nevyloučení rozhodovala podjatá úřední osoba.

[7] Správní orgán nikterak neodůvodnil svůj závěr o tom, že bylo měřeno automatizovaným technickým prostředkem bez lidské obsluhy, tedy automatem, ačkoliv se jedná o znak skutkové podstaty. Nadto je automat neurčitým právním pojmem a v takovém případě je správní orgán povinen jej vyložit, neboť jedině tak se může obviněný řádně hájit. Není zřejmé, zda se touto otázkou krajský soud zabýval, což může založit nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Není ani zřejmé, zda opravdu nedošlo k nehodě, jak předpokládá krajský soud v napadeném rozsudku i právní úprava přestupku podle § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu, která utváří znaky této skutkové podstaty.

[8] Správní orgán se vůbec nevěnoval skutečnosti, že místo měření nebylo označeno dopravní značkou oznamující měření rychlosti, přičemž z toho důvodu jde o nezákonně provedené měření. Zároveň je takové měření v rozporu s § 79a zákona o silničním provozu, neboť dle něj musí být účelem měření jedině zvyšování bezpečnosti, kterého lze však dosáhnout právě tehdy, je-li místo měření označeno.

[9] Stěžovatel nesouhlasil ani s formulací výroku rozhodnutí městského úřadu, kde je uvedeno, že došlo ke spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, neboť mu nic takového nepřísluší v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla konstatovat. Byl uznán vinným z obou přestupků, což není možné, neboť došlo-li k vyslovení viny za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu, není již možné vyslovit vinu za správní delikt dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, protože přestupek provozovatele vozidla je subsidiární povahy proti přestupku řidiče.

[10] V poslední námitce uvedl, že při posuzování jeho údajného přestupku jako provozovatele vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu mělo být zkoumáno i jeho zavinění. Je tomu tak proto, že v určitém časovém úseku řízení o tomto přestupku (konkrétně od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017) bylo zavinění znakem skutkové podstaty přestupku podle § 125f zákona o silničním provozu. Dnem 1. 7. 2017 totiž nabyl účinnosti zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, který u fyzické osoby nepodnikající obecně stanovuje zavinění jako obligatorní znak přestupku. Zákon č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích (dále jen „zákon č. 183/2017“), který i pro fyzickou osobu nepodnikající zavedl v případě přestupku podle § 125f zákona o silničním provozu objektivní odpovědnost, podle názoru stěžovatele nenabyl účinnosti dne 1. 7. 2017, jak je v něm uvedeno, ale až 13. 7. 2017, protože teprve tohoto dne uběhla legisvakanční lhůta (§ 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „ zákon č. 309/1999 Sb.“).

[11] Z výše uvedených důvodů navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

[12] Žalovaný ve vyjádření uvedl, že považuje kasační stížnost za nedůvodnou, odkázal na odůvodnění rozhodnutí městského úřadu, své rozhodnutí a další listiny, přičemž navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[14] Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti. Vlastní přezkum rozhodnutí krajského soudu je totiž možný pouze za předpokladu, že splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je natolik závažnou vadou, že k ní soud přihlíží i bez námitky, z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[15] Rozsah povinnosti soudu odůvodnit své závěry musí být posuzován ve světle okolností každého jednotlivého případu. Zároveň tento závazek nemůže být chápán tak, že vyžaduje za všech okolností podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument účastníka. To by mohlo vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním a kontraproduktivním důsledkům rozporným se zásadou efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se krajský soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení tak, aby žádná z nich nezůstala bez náležité odpovědi. Odpověď na základní námitky v sobě může v některých případech konzumovat i odpověď na některé námitky dílčí a související.

[16] Veškerá výše uvedená kritéria rozsudek krajského soudu splňuje. Jedná se o srozumitelné rozhodnutí, které je dostačujícím způsobem odůvodněno. Z jeho odůvodnění je zcela zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Zároveň Nejvyšší správní soud neshledal, že by se krajský soud nevypořádal se stěžovatelovými námitkami, jak tvrdí v kasační stížnosti.

[17] Poté soud přistoupil k posouzení kasačního důvodu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[18] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem v tom, že důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí nemělo být to, že posuzovaný správní delikt nebyl projednán ve společném řízení s dalšími delikty, u nichž byl rovněž jako provozovatel vozidla určen stěžovatel. Předně je třeba uvést, že stěžovatel uvedenou námitku o nutnosti vést společné řízení uplatnil až v rámci soudního řízení. V rámci správního řízení nenamítal, že by mělo být vedeno společné řízení, přestože o dalších správních řízeních vedených proti sobě musel vědět.

[19] Konstantní judikatura NSS zastává v obdobných věcech názor, že je obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti sankčnímu rozhodnutí správního orgánu na pozdější dobu, ale uplatnil je již v rámci správního řízení, nejpozději pak v rámci odvolacího řízení. V opačném případě lze pochybovat i o neúčelovosti takových tvrzení (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 - 43, ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 - 60, ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, publ. pod č. 1856/2009 Sb. NSS, atp.), což plně platí i pro tuto věc. Příležitost namítat takovou vadu v odvolacím řízení však stěžovatel sám nevyužil, když své odvolání nedoplnil. Jak vyplývá i z další judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 - 39), v každém případě je nutno nalézat rozumnou rovnováhu, zohledňující na straně jedné zásadu plné jurisdikce rozhodování správního soudu a zamezující na straně druhé zjevným obstrukcím pachatele, který si jejich

existence v konkrétním případě mohl být dobře vědom, nicméně rozhodl se je uplatnit až v žalobním řízení z důvodu jakési procesní taktiky.

[20] Za situace, kdy stěžovatel sám ve správním řízení vůbec neupozornil na případná další řízení, která byla proti němu vedena, nezakládalo podle Nejvyššího správního soudu nevedení společného řízení vadu, kvůli které by bylo třeba rozhodnutí žalovaného zrušit. Nevedení společného řízení bylo totiž z podstatné části důsledkem stěžovatelovy vlastní pasivity.

[21] Ani se stěžovatelovou námitkou podjatosti úředních osob se Nejvyšší správní soud nemohl ztotožnit. Z vyjádření žalovaného vyplývá, že o námitce podjatosti oprávněné úřední osoby rozhodl městský úřad usnesením ze dne 11. 7. 2017, a to tak, že oprávněná úřední osoba podjatá není, a není tedy vyloučena z projednání a rozhodování ve věci uvedeného správního deliktu, přičemž stěžovatel se proti tomuto rozhodnutí neodvolal.

[22] Zároveň se soud ztotožňuje s tím, jak krajský soud posoudil, že stěžovatel namítal podjatost všech pracovníků příslušného správního orgánu, včetně starosty obce, a to z toho důvodu, že vybrané pokuty plynou obci a ovlivňují výši odměn pracovníků správního orgánu. Podle § 14 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, je každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu, o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.

[23] Nejvyššímu správnímu soudu však z obsahu správního spisu nevznikly žádné pochybnosti o tom, že by snad pracovníci městského úřadu s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům měli takový zájem na výsledku řízení, pro nějž by bylo možné pochybovat o jejich nepodjatosti. Tato námitka proto není důvodná. Stěžovatel navíc námitku podjatosti ostatních úředních osob blíže nespecifikoval a jeho námitka se jeví jako účelová a obstrukční.

[24] K nedostatečnosti provedeného dokazování soud odkazuje na výše uvedené a doplňuje, že stěžovatel byl uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, kterého se dopustil tím, že překročil nejvyšší dovolenou rychlost při jízdě v obci. Ve správním spisu je vedle fotodokumentace jednoznačně prokazující překročení nejvyšší dovolené rychlosti automobilem provozovaným stěžovatelem založen na č. l. 4 i ověřovací list měřícího zařízení. Správní orgány se ve svých rozhodnutích důkladně zabývaly otázkou, zda byl dostatečně zjištěn skutkový stav, přičemž listiny založené ve správním spisu je nutno v daném případě považovat za plně postačující pro závěr o spáchání správního deliktu (srov. obdobně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015 - 56, ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 - 35 atp.).

[25] Ani námitce týkající se technického prostředku měření a nejasného výkladu automatizovaného měřícího zařízení nemohl Nejvyšší správní soud přisvědčit. Krajský soud se jeho námitkou zabýval v odstavci 185 napadeného rozsudku, ve kterém uvedl, že *„[z] důkazů založených ve správním spise zcela jednoznačně vyplývá, že porušení pravidel*

silničního provozu bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku, což je zřejmé z Oznámení přestupku Městskou policií Židlochovice Městskému úřadu Židlochovice a ze Záznamu o přestupku, kdy je jednoznačné, že přestupku se dopustil nezjištěný řidič, když provozovatelem vozidla je žalobce, a tento ani nenamítal opak.“

[26] V tomto směru lze rovněž odkázat na nedávný rozsudek NSS ze dne 27. 6. 2018, č. j. 4 As 114/2018 - 49, ve věci, v níž byl stěžovatelovým zástupcem rovněž Mgr. Voříšek a v níž soud jednoznačně uvedl, že informace o rychloměru jako automatizovaném prostředku vyplývající z oznámení podezření o přestupcích a ze záznamu o přestupku jsou dostatečné, přičemž *„[s]kutečnost, že na ověřovacím listu rychloměru není žádná indicie, zda se jedná o automat či nikoliv, na kterou poukazuje stěžovatel v kasační stížnosti, proto považuje Nejvyšší správní soud za zcela nepodstatnou. Podstatné naproti tomu je, že ověřovací list č. 69/16 ze dne 4. 4. 2016 prokazuje, že použitý automat byl vyzkoušen, ověřen a certifikován, a tudíž byl plně způsobilý k měření rychlosti. S ohledem na výše uvedené nevidí Nejvyšší správní soud v posuzované věci jakýkoli důvod k posuzování toho, co je to ‚automat' v rozhodnutí správních orgánů.“*

[27] I v projednávané věci totiž ze správního spisu [oznámení přestupku ze dne 5. 10. 2016, č. j. MPŽI/16100504895, a záznam o přestupku ze dne 27. 9. 2016] jasně plyne, že rychloměr pracoval v automatizovaném režimu bez obsluhy. Součástí spisu je rovněž ověřovací list (na č. l. 4 správního spisu), čímž jsou splněny všechny podmínky pro závěr o správném měření. Stěžovatelově námitce o nedostatcích měření nelze tudíž přisvědčit, stejně jako jeho námitce o tom, že není postaveno najisto, zda opravdu nedošlo k nehodě, neboť i v tomto případě tato skutečnost vyplývá ze správního spisu a stěžovatel ani ve správním řízení nic jiného netvrdil.

[28] Zároveň je třeba poukázat na to, že povinnost označit úsek měření dopravními značkami dříve zakotvená v § 79a zákona o silničním provozu byla zrušena zákonem č. 133/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, a to s účinností od 1. 8. 2011. Stěžovatelovy výtky v tomto směru nejsou důvodné, neboť měření proběhlo až po změně právní úpravy, a bylo tedy provedeno v souladu se zákonem.

[29] Zároveň je z § 125f zákona o silničním provozu zřejmé, že toto ustanovení tvoří obecnou normu stanovící porušení povinností provozovatele vozidla, tím, že nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Následně je tedy třeba dostatečně přesně vymezit přestupek, kterého se dopustil řidič vozidla a za nějž je na základě § 125f odst. 1 téhož zákona odpovědný provozovatel vozidla, neboť nemohlo být zahájeno správní řízení s řidičem vozidla. Uvedení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu se tedy nijak nepřekrývá s jeho § 125f odst. 1. Závěry o spáchaném přestupku jsou obligatorní součástí výroku správního rozhodnutí (k náležitostem výroku rozhodnutí viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 - 46, publ. pod č. 3656/2018 Sb. NSS). V případě provozovatele vozidla se tak jedná o porušení jeho povinností jako provozovatele, jehož následkem bylo spáchání jiného přestupku, za který je objektivně zodpovědný, ačkoliv ho nespáchal. Postup správních orgánů tak byl správný.

[30] Ani stěžovatelově argumentaci, že znakem přestupku (dříve správního deliktu nepodnikající fyzické osoby) podle § 125f zákona o silničním provozu bylo v období od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 podle § 15 odst. 1 přestupkového zákona též zavinění a teprve dne 13. 7. 2017, kdy podle něj nabyl účinnosti zákon č. 183/2017 Sb., bylo zavinění jakožto znak tohoto přestupku odstraněno, nelze přisvědčit.

[31] V tomto směru lze odkázat na rozsudek NSS ze dne 25. 4. 2018, č. j. 8 As 201/2017 - 39, který rovněž nepřistoupil na stěžovatelovu argumentaci a uvedl, že *„[z]ákon č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích stanoví v Čl. CCLVII, že tento předpis nabývá účinnosti dnem 1. 7. 2017. Stěžovatel tuto skutečnost rozporoval, neboť dle něj ustanovení o jejím datu odporuje § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv (dále jen ‚zákon o sbírce zákonů'); zákon tak podle něj nabyl účinnosti až dne 13. 7. 2017. S názorem stěžovatele, podle něhož citovaný zákon dne 1. 7. 2017 účinnosti nenabyl, souhlasit nelze, přičemž i kdyby jej Nejvyšší správní soud sdílel, nemohl by jen z toho vyvodit, že může Čl. CCLVII zákona č. 183/2017 Sb., nerespektovat a v rozporu s ním sám považovat tento zákon za účinný až dnem 13. 7. 2017.“* V uvedeném rozsudku i v předchozích rozsudcích ze dne 2. 10. 2017, č. j. 3 As 266/2016 - 28, či ze dne 22. 11. 2017, č. j. 1 As 305/2017 - 32, Nejvyšší správní soud jednoznačně vycházel z toho, že zákon č. 183/2017 Sb. nabyl účinnosti dne 1. 7. 2017, a ani v projednávané věci nevidí důvod, proč by se měl od tohoto závěru odchýlit.

[32] Dle znění důvodové zprávy byla účinnost tohoto zákona stanovena shodně jako účinnost zákona o odpovědnosti za přestupky a zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích (dále jen „zákon o některých přestupcích“). Právě v souvislosti s přijetím těchto dvou zákonů byl předložen návrh doprovodného zákona č. 183/2017 Sb. Ustanovení § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb. sice větou první stanoví, že pokud není stanovena účinnost pozdější, nabývají právní předpisy účinnosti patnáctým dnem po vyhlášení, druhá věta téhož odstavce však umožňuje stanovit lhůtu kratší, vyžaduje-li to naléhavý obecný zájem, nejdříve však dnem vyhlášení zákona. Podmínka vyhlášení zákona před nabytím účinnosti byla v případě zákona č. 183/2017 Sb. splněna. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se jedná o platné a zákonné stanovení účinnosti zákona a nic nebrání jeho aplikaci na daný případ.

IV. Závěr a náklady řízení

[33] Z výše uvedených důvodů soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[34] Stěžovatel, který neměl v řízení úspěch, nemá ze zákona právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[35] Žalovaný měl ve věci plný úspěch, proto by mu soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., mohl přiznat náhradu nákladů řízení proti stěžovateli, avšak jemu žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu je soud nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. října 2018

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu